

hvad der her er practisk brugeligt og hvad ikke. Naar nu en saadan Mand siger, at Ordet kan bruges uden Ulempe, og vi Andre uden speciel Sagkundskab sige, at det er tilstrækkeligt velklingende til at optages i Sproget, saa troer jeg, at der er al Grund til at optage det istedetfor Ordet „Ton“. Hvad „Tiendebelen“ angaaer, da forekommer det mig, at foruden den særegne Betydning, som den ærede sidste Taler lagde deri, kan det meget godt ogsaa opfattes paa den Maade, at det er den Deel, der fremkommer ved en Deling af et Tal med 10, een eller flere Gange.

Tuzen: Jeg troer dog ikke, at det ret vel vil kunne opfattes saaledes; efter min Mening vil der, hvis vi vedtage Endringsforslaget under Nr. 6, komme en Feil ind i Loven. Der staaer jo vel i § 3, at Maalingen skeer efter den danske Fod og Decimaler af Foden, men der er senere sagt, at den Nøiagtighed, hvormed Maalingen skal finde Sted, skal opnaaes ved at dele med to Decimaler, paa andet Dansk: med Hundredele; naar man nu her vil indsætte, at Maalingen skal foregaae efter Tiendebelen af Foden, saa faaer man ikke den Nøiagtighed ud, som man skulde have. Nu sagde den ærede sidste Taler, at dette Udtryk skulde kunne opfattes saaledes, at det var en Deling i Tiendele een eller flere Gange; men saaledes vilde det ikke blive opfattet, det er jeg overbevist om. Jeg skulde derfor meget ønske, at de ærede Medlemmer vilde tage dette Forslag tilbage, medens jeg iøvrigt i det Bæsentlige maa billige de andre Forslag. Jeg er heller ikke saa bange for Ordet: „dele“ istedetfor: „dividere“. Derimod har jeg ganske den samme Betænkelse som min ærede Collega fra Kjøbenhavn (Schønheyder) ved Endringsforslaget under Nr. 25, der gaaer ud paa, at forandre: „Hoveddimensionerne“ til „Hovedmaalene“. Disse to Endringsforslag under Nr. 6 og Nr. 38 troer jeg ville gjøre Skade i Loven, og jeg haaber derfor, at de ærede Forslagsstillere ikke ville have Noget imod, at de blive forkastede.

Finantsministeren: Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem for Thisted Amts Ake Balgkreds (Schjorring) havde gjort mig det noget lettere at behandle disse Forslag, end han har gjort det ved den noget drøje Udtalelse, som han tillod sig at benytte, idet han nemlig ikke blot kaldte Sproget i det foreliggende Lovforslag slet eller utilbørligt, men endogsaa utilbørlig slet; dette er en Udtalelse, som jeg paa det Allerbestemteste maa modsigte. Jeg troer netop, at de Endringsforslag, her foreligge, vise, at hvad der egentlig kan være at udsætte med Hensyn til at bruge fremmede Ord, ikke er nær saa Meget, som man bilder sig ind. Den store Masse af fremmede Ord har man dog været nødsaget til at beholde, fordi man ikke har andre danske Ord at sætte istedet, og jeg tilstaaer, at en Deel af de fremmede Ord, som man har foreslaaet ombyttede med danske, skulde man efter min Mening hellere lade blive staaende, da de danske Ord ikke betegne, hvad de skulde betegne, og ikke udtrykke correct, hvad der skal udtrykkes, medens Lovsproget fordrer, at Tanken skal udtrykkes i den correctest mulige Form. Endringsforslaget under Nr. 2 skal jeg ikke opholde mig ved, da Ordsføreren for de 15 Medlemmer har adopteret mit Forslag til § 1, som jeg derfor skal anbefale; jeg troer, at det er et fuldt saa berettiget Udtryk for den Tanke, man vil have udtrykt, som det andet. Endringsforslagene under Nr. 3 og 4, som gaae ud paa at forandre: „Reciprocitet“ till: „Gjensidighed“, vilde jeg ønske ikke maatte blive vedtagne, ikke fordi jeg jo meget godt seer, at „Reciprocitet“ kan ombyttes med „Gjensidighed“, men fordi „Reciprocitet“ er blevet et conventionelt Udtryk for en vis Art af Gjensidighed, den nemlig, der finder Sted i internationale Forhold. Det er altsaa ogsaa her correct, at Udtrykket bliver staaende, det findes desuden paa mangfoldige andre Steder i vor Lovgivning, og jeg seer derfor ikke nogen Grund til at lade det gaae ud her. — Endringsforslaget under Nr. 5 tiltræder jeg. — Derimod maa jeg lige-